

שנה של עונג

התוועדות – ו' תשרי תשמ"ג

בכל הענינים שבהם הקב"ה ממנה אדם לשליחו, רצונו הוא שהדברים יתבצעו בשמחה וטוב-לבב. ומובן מדוע הדבר צריך להיות בשמחה ובטוב-לבב, שהרי מקיימים בכך את שליחותו של מלך מלכי-המלכים הקב"ה; ויתרה מזו - שהרי נאמר "כבדו את המצוות שהם שלוחי"; ויתרה מזו - שהרי נאמר ש"הקב"ה עוזרו", כיון שרצונו לקיים את שליחותו.

ועם זאת, ייתכנו מצבים שבהם, מפני סיבות שונות ומשונות, יחד עם שמחה וטוב-לבב, כרוך הדבר גם בטרחות רבות, או עכ"פ בטרחות מועטות, ואף למטה מזה - שהטרחות הן רבות כל-כך, עד שהן מבלבלות ומונעות את האדם משמחה וטוב-לבב.

ולעומת זאת ישנו אופן שבו "רצון יראיו יעשה" - כשמדובר ביראי ה' באמת ממלא הקב"ה גם רצון זה, שהדבר יהיה באופן שאין בו טרחות, ללא בלבולים, ומתוך שמחה וטוב-לבב אמיתיים.

בכללות - "אדם לעמל יולד"; אבל ב"עמל" גופא ייתכן אופן של עמל שיש בו טרחה, ואופן של עמל שהוא עונג.

וכמדובר כמה פעמים - ישנו משל המובן אפילו לפשוט שבפשוטים: כשאומרים לאדם שנותנים לו ליטרא של אבנים טובות ומרגליות, ואם הוא מסכים לטרוח טרחה יתרה יתנו לו כפליים, שתי ליטראות של אבנים טובות ומרגליות, ואז יהיה עליו לטרוח טרחה כפולה - ברור שאם הוא שפוי בדעתו, הוא כלל לא יתייחס לכך כטרחה יתרה; אדרבה - הוא יבקש שיתנו לו שלוש ליטראות, עוד יותר ועוד יותר.

ואע"פ שהכל מודים - ולכל-לראש הוא עצמו - שבשל כך יצטרך לטרוח טרחה גדולה פי שניים, טרחה גדולה פי שלושה ועוד יותר - הרי "במה נחשב הוא", בשעה שעל-ידי כך מיתוספת אצלו כמות ואיכות של אבנים טובות ומרגליות! ועד"ז - ובמכל-שכן וקל-וחומר - בעניינים של תורה ומצוותיה, שהרי "אין מלווין לו לאדם לא אבנים טובות ומרגליות", אלא תורה ומצוות.

כאמור, כפי שנזכר לעיל, ישנם זמנים מיוחדים בשנה, או בשנים, שבהם עניין מיוחד הוא באופן מודגש ביותר - בדוגמת יציאת-מצרים בפסח, מתן-תורה בשבועות, ושמחה של תורה ומצוותיה ב"זמן שמחתנו".

וכך בהנוגע לאופן קיום שליחותו של הקב"ה - על-ידי קיום מצוותיו של הקב"ה, כל אחד לפי מעמדו ומצבו, "כהנים בעבודתם ולוויים בדוכנם וישראל במעמדם", שבכך נכללים כל ענייניהם, ועד"ז "לשבת יצרה" על-ידי מין המדבר בכלל - הרי בכמה מהאופנים האמורים ישנה לפעמים שנה שבה הדברים הם בהדגשה, באופן ששנה זו היא שנה מסוגלת, וממנה נוטלים כח בעניינים אלו על כל השנים שלאחרי זה: בשעה שהקביעות היא "יום-טוב של ראש-השנה שחל להיות בשבת" - הרי בשבת "כל מלאכתך עשויה", וכל עניין השבת הוא "וקראת לשבת עונג", שהפירוש הפשוט בדבר הוא, ששמה של השבת הוא שעניינה הוא עונג! ישנה אכילה ושתייה, וישנם כמה עניינים המותרים בשבת, וכולם נקראים בשם עונג.

וכאמור לעיל, כשאומרים לאדם שיתנו לו משא נוסף של אבנים טובות ומרגליות כפשוטם, ועאכ"כ אבנים טובות ומרגליות רוחניים - מתבטלים העמל והטרחה, והדבר נעשה עניין של עונג אמיתי.

ראש השנה

ובכן, בשעה שהקביעות היא "יום-טוב של ראש-השנה שחל להיות בשבת" - הרי יום זה נקרא בשם "ראש השנה" ולא "תחילת השנה", כיון שהוא כולל בתוכו את כל ימות השנה.

וכפי שאדמו"ר הזקן ב"ליקוטי-תורה", אדמו"ר האמצעי ב"עטרת ראש", והצמח-צדק בהערות והגהות ל"ליקוטי-תורה", מבארים ומסבירים, שיום זה נקרא בשם "ראש" משום שהוא כולל בתוכו את כל ימות השנה, את חיותם של כל ימות השנה, כשם שהראש כולל בתוכו את חיותם של כל איברי הגוף, ואפילו כשהאיברים נמצאים כבר במקומם - הם מונהגים, אם מדובר בגוף בריא ובאיברים בריאים כראוי, מונהגים הם על-ידי ההחלטות שבראש.

וכך גם בענייננו: כפי שנקבע הדבר "מראשית השנה", שהוא באופן של עונג, ו"כל מלאכתך עשויה" - כלומר שאותה פעולה שעליו לעשות, שהיא לכאורה טרחא, מהווה יחד עם זאת ענין של עונג אמיתי - נמשך הדבר גם לאחר-מכן, כפי שנאמר "מראשית השנה ועד אחרית שנה", וכל הימים שבינתיים.

ומכך מובן שקביעות זו נותנת כח מיוחד, רשות מיוחדת ועזר מיוחד, לפעול בכל העניינים באופן של עונג.

